

ביאורים | אמונתו של אברהם

למדנו אתמול על גודל אמונתו של אברהם בה' ובהבטחתו להעניק לו זרע רב. על אמונתו זאת של אברהם אבינו אמרו חז"ל במדרש: **"וכן אתה מוצא שלא ירש אברהם את העולם הזה והעולם הבא אלא בשכר אמונה שנאמר 'הואמין בה'..."**. מה כל כך מיוחד בה באמונה עד כדי כך שהשכר עליה הוא גם העולם הזה וגם העולם הבא?

האמונה בה' איננה עוד מידה בנפש ככל המידות. זוהי **המידה היסודית ביותר, התהליך הפנימי ביותר שמתרחש בנפשו של האדם**. את ה' לא רק מרגישים וחווים, וודאי שלא רק מבינים בשכל. כל התחושות שאנו חשים כלפי המציאות האלוקית והמחשבות שאנו חושבים על המציאות האלוקית הם כאין וכאפס לעומת כוח האמונה העליון שמונח בעומק נשמתנו. **אברהם המאמין הגדול היה כה דבק וקשור למציאות האלוקית עד שכל המציאות נהייתה מתאימה וראויה לו**. העולם הזה והעולם הבא גם יחד הם יצירה אלוקית אחת ענקית, והמתחבר לאמונה האלוקית באמת זוכה להיות שייך ומתאים לכל המציאות שה' ברא. **אנו, עם ישראל, זרעו של אברהם, זכינו למדרגה עלינה זו שהוטבה בעומק נשמתנו בזכותו של אברהם אבינו**, ועל כן זכינו גם כן לעולם הזה ולעולם הבא, כפי שעוד נראה בהמשך.

הכנת הבית והגוף לשבת | הלכות

מצווה להתרחץ במים חמים שהם מנקים את הגוף היטב. אולם צריך להיזהר שלא להתרחץ סמוך מדי לשבת, כדי שלא יבוא לחילול שבת, ובכלל טוב להתרחץ כמה שעות לפני השבת כדי לקבלה מתוך שמחה ונחת.

מצווה להתגלח ולקצוץ את הציפורניים וכן להסתפר ביום שישי לקראת השבת. הטרוד ביום שישי יסתפר ויקצוץ את ציפורניו ביום חמישי. גם את הבית צריכים להכין לקראת השבת – לנקותו, לערוך את השולחן ולסדר את הכיסאות.

בדרך כלל אנשים סבורים שהקדושה מתגלה רק בענייני הרוח כלימוד ותפילה, סיגופים ומסירות נפש, ואילו צרכי הגוף מנוגדים לקדושה ומפריעים להתעלות רוחנית. והנה באה השבת ומלמדת שאפשר לקדש את הגשמיות; הקדושה יכולה להתגלות גם באכילה מענגת, בבגדים נאים ובסידור הבית. יתר על כן, השלימות היא דווקא כאשר הקדושה מתגלה בכל מרכיבי המציאות – הרוחני והגשמי. לכן אנו מברכים איש את רעהו ב"שבת שלום", שהשבת עושה שלום בין הרוח והחומר, ומתוך כך נעשה שלום בין כולם.

דברים שבלב | זה סימן שאתה מאמין

זה הבחור הזה עם המשקפיים? לא, לבחור ההוא לא היו משקפיים. אז אולי זה ההוא עם החולצה הכחולה? אהה... אני מתלבט, אבל נראה לי שהבחור שאני מדבר עליו הוא הרבה יותר גבוה. ומה עם ההוא עם השפם? שפם? בכלל לא היה לו שפם...

***

"יוסי!!! מה המצב???" כולם סובבו את הראש בעקבות קריאות השמחה של ג'ק: "איך זיהית אותו???" ניסים נדהם. "אפילו אימא'שלו לא הייתה מזדה אותו ככה. בפעם האחרונה שהתראיתם הוא היה עם ראסטות, זקן ענק, רזה כמו מקל. ותראה אותו עכשיו, מגולח ומקוצץ, ואפילו קצת שמן".

"איך זיהית אותו אתה שואל???" גם אם הוא היה לבוש כמו צ'רקסי הייתי מזדה אותו. אחי, אנחנו מגיל אפס ביחד. אני לא מסתכל על פרטים, אני פשוט יודע שזה הוא".

-הגמרא מבדילה בין שתי דרכים לזהות חפץ בדיני השבת אבדה: **'סימן' ו'טביעת עין'**. סימן הוא **פרט בחפץ**, איזו נקודה קטנה או משהו דומה. לעומת זאת, טביעת עין היא תפיסה שמקיפה את החפץ או האדם כולו. סימן הוא הוכחה נמוכה, מכיוון שפרטים משתנים מטבע הדברים יותר מהדבר עצמו. טביעת עין מאפשרת הרבה יותר ודאות.

את ההבדל בין אמונה המבוססת על הוכחות שכליות לאמונה של ודאות פנימית משווים לשני סוגי ההבחנה במציאות. השכל מדבר על הבחנות מסוימות שהוא מצליח לקלוט, פרטים שונים; ואילו ב'חוש האמוני' שבנו אנחנו חשים בוודאות גמורה את האמת שבדבר. זה זה! זהו כוח כללי, לא סך של פרטים הביא אותו למסקנה, אלא כוח מקיף שקיים בנו.

לדוגמה: **המאמין על בסיס 'סימנים'** יאמר: "אני יודע שה' קיים, כי אני רואה בריאה ועולם כל כך נפלא, מורכב ומסובך, ועם זה – מתואם. מכאן אני מבין שלכל זה יש כנראה בורא ומנהיג, ובו אני מאמין".

המאמין על בסיס 'טביעת עין' יאמר: "אני מאמין בה' משום שהנשמה שלי היא 'חלק אלוך ממעל' ממש, ולכן היא מרגישה את עצמה, את שלמותה, את ה' שהיא חלק ממנו, שהיא זה הוא, ובמקור שלה היא שואפת להידבק ולהיכלל".

אף על פי ששתי הדרכים מובילות לאמונה, הדרך השנייה מעניקה ודאות מוחלטת, בעוד שבראשונה תמיד קיים ספק.

אמונה היא תחושת ודאות פנימית במשהו, גם אם לא ראיתי אותו דרך פרטים שונים ולא ברור לי בשכל שהוא מוכרח להיות. אבל מה ש'סגור' אצלנו על ידי אמונה – שום 'פרט' חיצוני לא יוכל לערער!